

veien, saa det ærede Medlem er i Bidsfarelse i dette Punkt. Vort Forslag er stillet af Hensyn til Sagens Realitet i og for sig. Det er jo nemlig utvivlsomt, at Rentabiliteten af de Kapitaler, der indstaa i det sjællandske Selskabs Baner, stiger Nar for Nar; Kjøbenhavn voger jo i umaadelig Grad, og Alle og Enhver ikke blot i vort eget Land, men ogsaa i dets Omlande, skulle nu til Kjøbenhavn. Dette foranlediger en stærkere og stærkere Konfluy, og jo nærmere vi komme op til 1896, desto bedre Forretning driver Selskabet. Naar det ærede Medlem blot tager 1 pSt. ud over den sædvanlige Rente til Aktiehaveerne, saa faae vi, idet det jo er mellem 17—20 Millioner Rd., der stille i Selskabets Baner en Merindtægt af omtrent et Par hundredetusinde Rd. om Aaret, altsaa i 4 Aar 800,000 Rd., og disse 800,000 Rd. skulle vi nu skjænke Selskabet for at anlægge en Bane, som alligevel er til Fordel for det, og som Andre rimeligvis gjæne ville anlægge, hvis Selskabet ikke vil. Det er imidlertid ikke blot for dette Spørgsmaals Skyld, at vi have opstillet Forslaget, men det er ogsaa for Principets Skyld. Aar det ærede Medlem Net i den Betragtning, at vi paa Grund af at vi høre, at det er et „Livsspørgsmaal“ for en Egn at faae en Jernbane anlagt af det sjællandske Selskab — og jeg beder her vel bemærket, at vi tillade dette Selskab at anlægge Banen til Frederiksfund under vor Rente-garanti — saa faae vi, hvad jeg allerede bemærkede igaar, det Samme at høre, naar der foreligger Spørgsmaal om en anden Stiibane; da er det selvsjælgelig ogsaa et „Livsspørgsmaal“, om Endepunktet bliver der eller der, og saa skulle vi igjen foruden Rente-garantien give Selskabet yderligere Forkængelse af dets Eneret til at drive Banerne paa Sjælland. Vi ville paa den Maade for hver Stump Jernbane, der er Spørgsmaal om, blive nødfagede til yderligere at forlænge Indløsningsfristen, og vi have altsaa ingen Bids-hed for, naar vi kunne komme til det Tidspunkt, da Staten har det i sin Haand at afløse hele denne Forretning, hvis man tror, at det til den Tid er fordelagtigt for Staten at gjøre det. Det er for stor en Begunstigelse at yde i et Tilfælde som det her foreliggende, og det saa meget mere, som vi jo vel at mærke vedblive at give Rente-garantien. Det er altsaa Sagen i og for sig, der har ledet Forslagsstillerne til deres Forslag under Nr. 3 og ikke en saadan Hensigt som den, at ville enten det sjællandske Selskab tillivs eller straffe Frederiksfund for de Synder, Selskabet har begaaet. Der er stillet nogle Forslag af den meget ærede Indenrigsminister, som jo synes i og for sig at være meget uskyldige; men jeg veed ikke, hvorledes det er, mig generer det altid at se saadanne nye Tanker at komme frem til Bide Behandling, naar man kun har Tiden fra den ene Dag til den anden til Overveelse eller rettere slet ingen Tid har dertil, idet man tager Vndrings-

forslaget, ligesom man skal til at stemme derover. Jeg ser ikke, af hvilken Grund den meget ærede Minister har stillet sit Forslag under Nr. 2, thi ved Loven af 16de April d. A. er han jo ikke bunden til at give Koncession til nogen bestemt Mand, og han behøver derfor ikke en Bestemmelse som den, der her er foreslaaet af den meget ærede Minister, for at kunne, hvor Omstændighederne tale derfor, give Koncession til de Samme, der maatte faae Koncession i Genhold til Loven af 16de April d. A. Skulde derimod Meningen, dels med dette Forslag, dels med den meget ærede Ministers Forslag under Nr. 4 være den, at han vil søge derigjennem — ja, jeg veed det jo ikke — at faae ligesom Anvisning paa at gaa i en vis bestemt Retning med Hensyn til Meddelelse af Koncession paa de Anlæg, der ere nævnte i Loven af 16de April d. A., saa tror jeg ikke, man skal give den ærede Minister en saadan Anvisning. Man kan jo tænke sig — for at tage Forslaget under Nr. 4, sidste Del — at Ministeren vil sige: „Nu har jeg faaet optaget i Loven, at det er af Bigtighed, at det sjællandske Jernbaneselskab kan drive disse Baner“. Det Firma, der staaer i mest intim Forbindelse med det sjællandske Jernbaneselskab og kan komme overens med det om Driften, bliver efter Lovforslaget stillet som det, der fortrinligst kan komme i Betragtning, og man vil da med mere Ret kunne sige de Firmaer til Side, som maasse have fremkaldt Loven af 16de April d. A. Skal der altsaa i disse Forslag ligge en saadan moralsk Støtte for den meget ærede Minister, saa vil jeg ikke være med til at stemme derfor, og noget væsentligt Andet kan jeg ikke skjønne, at der ligger deri. Jeg er saaledes ikke tilbøjelig til at gaa ind paa Indenrigsministerens Forslag under Nr. 2 og Nr. 4, i alt Fald ikke, forinden vi have hørt en nærmere Begrundelse. Jeg kan ikke skjønne, at Forslagene i og for sig ere rigtige, og dertil kommer, at den Omstændighed, at disse Forslag først fremkomme, ligesom vi skulle til at stemme over dem, for mig er noget ubehageligt. Naar bestemte Firmaer ved deres Planer, Overveelser og Betænkninger have foranlediget, at en Sag er sat i Gang og en Lov er udkommen, saa tror jeg ikke, man bør forbigaa dem, uden at der er meget stærke Grunde, som tale derfor og ikke blot ere saadanne Grunde, som hente deres Betydning fra, hvad der kan behøge et eller andet privat Selskab, men ikke fra, hvad der er til Statens Vel. Jeg er derfor ikke med til Noget som helst, der kunde give Ministeren en Anvisning paa at gaa imod de Regler, jeg her har nævnt.

Indenrigsministeren: Ja, det er meget smigrende for mig, at det ærede Medlem ikke kan finde Andet end saadant et Slags Lumskeri i disse Forslag. Det forekommer mig for Dørigt,